

Jak ke jménu přišel

Lidé si myslí, že být strašidlem je docela jednoduchá věc. Ale to je omyl, vážení. Strašení je vážná a zodpovědná práce. Je to zaměstnání jako každé jiné, a proto k němu potřebujete talent a vzdělání. Stráša se narodil do rodiny s dlouhou strašidelnou tradicí. Bydlel s rodiči na hradě, kde maminka malého Stráši pracovala jako Bílá paní. Večer co večer se procházela v dlouhých bílých šatech po hradních komnatách a pochůzku končila parádním balancováním na hradbách. Tatínkova pracovní doba začínala o půlnoci. Tou dobou se zjevoval v nejtemnějších místech hradu oblečený v rytířské zbroji a hlavu držel v podpaží. Patřil mezi nejlepší bezhlavé rytíře v Evropě, dostal několik vyznamenání, a proto mu hodně vadilo, že v noci není na hradě nikdo, kdo by jeho umění ocenil. Hraběcí rodina se dávno odstěhovala a na hrad chodily jen školní výlety a rodiny s dětmi. V šest hodin večer pan kastelán zamkl a nepustil dovnitř ani človíčka. Marně ho tatínek Bezhlavý rytíř přemlouval, aby alespoň jednou do měsíce uspořádal noční prohlídku.

JUCHUŮŮŮ

„V žádném případě, příteli,“ odpovídal tatínkovi pan kastelán. „Ještě se vás někdo lekne, omdlí, a já ho budu muset křísit. Jako minule.“

„To už je dvacet let,“ hudroval tatínek. „Ted' je jiná doba. Lidé mají mnohem pevnější nervy.“

Ale pan kastelán byl neoblomný.

Stráša nestrašil, protože byl ještě moc malý. Když říká malý, myslím doopravdy malý, vlastně docela mrňavý. Tatínkovi Bezhlavému rytíři sahal sotva po kolena a maminka Bílá paní si musela dávat pozor, aby ho širokou sukni nesmetla z cimbuří. Vlasy měl rezavé, uši mu maličko odstávaly a oči měl modré jako borůvky.

Že byl tak malý, to by ani tak nevadilo, horší, mnohem horší bylo, že Stráša byl pěkný strašpytel.

Bál se tmy, lekal se každého hlasitého lupnutí, skřípnutí, prasknutí a dokonce i zakašlání. Když musel zabočit za roh, nejdříve opatrně vykoukl, jestli tam na něj nečeká nějaké nepříjemné překvapení.

Vlastně se ani nejmenoval Stráša, byla to jen přezdívka, kterou mu dali rodiče, protože se bál i zvuku svého opravdového jména.

Ve skutečnosti se totiž jmenoval Bubu. Rodiče brzy zjistili, že se jim výběr jména příliš nepovedl. Tedy, přesněji řečeno, nepovedl se vůbec.

„Bubu,“ zavolala maminka a Bubu se zvuku svého jména tak polekal, že se běžel schovat do velké dřevěné truhlice v knížecí ložnici.

„Tak Bubu, Bubu,“ zapojil se do hledání tatínek a strašidylko se roztřásl, až víko truhlice nadskakovalo do výšky, a rodiče našli vystrašeného synáčka podle randálu od poskakující truhlice.

„To je ale ostuda,“ spínali ruce rodiče. „Strašidlo – a bojí se vlastního jména. Ty jsi ale Stráša.“

A přezdívka Stráša malému strašidylku zůstala.

„Snad z toho to dítě vyroste,“ utěšoval tatínek Bezhlavý rytíř maminku Bílou paní, když si večer leštil brnění na noční strašení.

„To doufám,“ povzdechla si maminka, nasadila si na hlavu bílý špičatý klobouk se závojem a šla se zjevovat na cimbuří.

Kamarádka kočka Luisa

Hrad, ve kterém bydlel Stráša s maminkou, tatínkem a rodinou pana kastelána, stál na kopci za městem. Z hradní věže bylo vidět na kilometry daleko, ale malý kluk – i když je to kluk strašidlo – nepotřebuje výhled do okolí, ale kamarády.

A tak Stráša sedával na schodech kamenné kašny a smutně se díval, jak hradem prochází výletníci a školní výpravy, poslouchal, jak si děti povídají, pokřikují na sebe a hrají si, a moc si přál taky chodit do člověčí školy a mít spoustu kamarádů.

Stráša měl kamarády jen dva – Luisu a Matěje.

Luisa byla kočka. Byla černější než noc v nejtemnějším sklepe a oči měla jako dvě zelené lentilky.

Kdysi patřila Strášově babičce Žanetě. Sedávala babičce na klíně nebo za krkem, příjemně ji hrála a pomáhala jí při práci. Babička Žaneta byla totiž vystudovaná čarodějnice, a každá čarodějnice musí mít knihu kouzel, sbírku přísad do zázračných lektvarů, havrana a černou kočku. Babička Žaneta dříve bydlela na mýtině v hlubokém lese, ale jednoho dne popadla létající koště, do kufru sbalila sváteční kostýmek a knihu kouzelných receptů a prohlásila, že už ji bydlení na samotě v lese nebaví.

„Potřebuju se dostat mezi lidi,“ řekla. „S veverkami, srnami a divočáky si člověk moc nepovídá, ani když je obyčejná čarodějnice, natož když je čarodějnice vzdělaná. Cožpak mě po těch letech může zajímat, kde je nejchutnější tráva, kde právě dozrávají lískové oříšky a kdo má kolik mladých? Přestěhuju se do města.“

Koupila si byt v domě kousek od náměstí a změnila povolání. Zanechala čarodějnictví a začala lidem předpovídat budoucnost z dlaně, karet a kávové sedliny.

Havran Robert, který babičce Žanetě pomáhal při sběru léčivých bylin a při schůzkách se zákazníky jí sedával na rameni, aby dělala správný čarodějný dojem, se rozhodl zůstat v lese.

„Ty jsi ještě mladá, Žaneto,“ pravil babičce, „ale já už jsem starý na to, abych se každých padesát let stěhoval. Jsem v lese zvyklý a mezi zdejšími havrany a vránami mám spoustu známých. A ke kartářské živnosti se stejně líp hodí papoušek než havran.“

Babička Žaneta si tedy pořídila velkého papouška jménem Slávek a přestěhovala se do města do bytu ve čtvrtém poschodí.

Přestože byla vzdělaná, nenapadlo ji, že kočka ve čtvrtém patře bydlet nemůže, ani když je to kočka domácí. Kočky se rády toulají po nocích a povídají si s jinými kočkami o snech, které se jim zdály, když během dne podřimovaly na gauči, a o dobrodružstvích, které zažily na nočních výpravách.

